

Dear Brothers and Sisters in Christ

We often look back at past events and ponder their significance. Is this true also about our religious holidays? Recently, we celebrated the birth of Christ and His baptism in the Jordan river. Do we ever think back about their meaning? Our familiarity with the stories dilutes the interest and the amazement they are due. First of all they point to the birth of our God in our midst which should be a source of wonder. Where did He come from? Nobody can check His origin scientifically. How can God enter this world as a young child? And yet, this is precisely what we trust that has happened. The story of Christ tells us that God entered this world as vulnerable as every human, subjected Himself to human vulnerability, trusting the love of His mother. Isn't it amazing that the Christmas story of Jesus refers to our early youth, a time most of us do not remember but have all experienced, but cannot prove but only through the memories of those who recorded it? The same God, a fully mature man He came to the Jordan, where initiated His task in the world. If ours is to be a good engineer, His was to be the savior of the world. If our initiation to the adult world came from the time of the first successful interview with a company, He started with a baptism assuming His unique responsibility to lift the sins of the world. In the Jordan His Father publicly recognized Him as His Son. Following the Father's official recognition, He began His mission, His work, in the world aiming at regenerating, refashioning the world.

With the story of Christmas and of Theophany we are asked to ponder a series of "mysteries" proclaimed within the Church, which are stories familiar to us but aim at a grander scale, the salvation of the world. When we reflect on the stories, we see our world unfolding within them. We are as ignorant about Christ's re-entry into the world as we are about our own. He was born a man after all, and was changed into a God-man forever after His birth. The world did not recognize Him for His potential. The world has remained a skewed and warped "entity" rejecting Him and seeking to kill Him (remember the children Herod murdered?). Without upsetting the operational parameters of the world our God initiated the correction of the world's shortcomings. It is therefore significant to recall the teachings of the Church about the conclusion of His effort. The bloody struggle of our God with the world ended with the world's victory on the Cross but loss of the war with the Resurrection. Christmas and Theophania are the beginning of the adventure of God as a human person among people. It is indeed extraordinary and wondrous to ponder. And it is for us to wonder whether our efforts, often similar and seemingly fruitless as the sacrifice of Jesus can escape from the deadly clutches of the world? The world cannot be a place of doom but that of life. Trusting in His words we can find the same victory He was awarded.

As we ponder about the human history of Jesus we are called to remember and to trust in the transformative authority of the Holy Spirit in the world. should not be understood as the biological ceasing of our functions but rather as the death of our dependence on the world. As we ponder Christmas and Theophania, the awesome presence of God among us should be resonating in our memory as the beginning of new life and the hope of our salvation from the clutches of the world.

In Christ

Fr. N. Galanopoulos

Αγαπητοί εν Κυρίω Αδελφοί και Αδελφές,

Συχνά αναπολούμε διάφορα συμβάντα και προσπαθούμε να καταλάβουμε την σημασία τους. Συμβαίνει όμως και το ίδιο για διάφορες γιορτές της Εκκλησίας μας? Πρόσφατα γιορτάσαμε την γέννηση και την βάπτισή του Χριστού στον Ιορδάνη ποταμό. Το ότι ακούμε κάθε χρόνο την ιστορία των δύο αυτών συμβάντων συνήθως μας αποθαρρύνει να τις προσέξουμε περισσότερο. Αυτές οι ιστορίες όμως, μιλάνε για την γέννηση του Θεού στον κόσμο μας. Αυτό από μόνο του είναι αρκετό να προκαλέσει την προσοχή μας. Αλήθεια, από πού ήρθε ο Θεός? Η προέλευσή Του δεν μπορεί να βεβαιωθεί επιστημονικά και έτσι γεννιέται η απορία αν είναι δυνατόν να μπει ο Θεός στον κόσμο σαν ένα μωρό και να παραμείνει Θεός? Και όμως Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο σαν ένα αδύναμο πλάσμα με όλες τις φυσικές αδυναμίες ενός παιδιού, εμπιστευόμενος τον εαυτό Του στην αγάπη της μητέρας Του. Δεν είναι συγκλονιστικό ότι η ιστορία της γεννήσεως του Χριστού παραπέμπει στην δική μας είσοδο στον κόσμο μία περίοδο της ζωής μας που δεν την θυμόμαστε αλλά που όλοι ζήσαμε, και της οποίας τις εμπειρίες δεν μπορούμε ν' αποδείξουμε παρά μόνο μέσα από τις μαρτυρίες ανθρώπων που ζήσαν μαζί μας εκείνη την εποχή? Και αυτός ο Θεός που σαν άνθρωπος δεν απέδειξε ότι ήταν Θεός, έγινε τελικά ένας ώριμος άνδρας, ήλθε στον ποταμό Ιορδάνη και άρχισε την δημόσια ζωή Του ακριβώς όπως κάνουμε και εμείς . Αν εμείς είμαστε έτοιμοι για το επάγγελμά μας (μηχανολόγοι π.χ.) και το αποδεικνύουμε με την πρώτη δημόσια πρόσληψή μας ο δικός Του ο σκοπός ήταν να σηκώσει τα λάθη του κόσμου αυτού και να μεταμορφώσει τον τρόπο που βιώνουμε την ζωή. Μετά το βάπτισμα στον Ιορδάνη Ο Ουράνιος Πατέρας τον αναγνώρισε δημόσια σαν Υιό Του, σαν αυτόν που απέθεσε τις ελπίδες Του όλες και έτσι ο Ιησούς ξεκίνησε το δημόσιο έργο Του.

Με την ιστορία των Χριστουγέννων και των Θεοφανίων βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε αδιαπέραστα μυστήρια τα οποία περιέργως πως μοιάζουν με αυτά που καλύπτουν βασικά ερωτήματα της ζωής μας. Είναι μυστήρια που ανήκουν στη ζωή της Εκκλησίας, τα οποία τα γνωρίζουμε γιατί επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο , αλλά αφορούν τον κόσμο ολόκληρο και την σωτηρία του. Όταν αναπολούμε τις ιστορίες γύρω από Τον Χριστό βλέπουμε τον κόσμο τον δικό μας να ανοίγει μπροστά στο Θεό. Θεός ών βεβαίως γεννήθηκε σαν άνθρωπος και έγινε από τότε Θεάνθρωπος. Ο κόσμος δεν αναγνώρισε το δυναμικό Του. Ο κόσμος παρέμεινε στρεβλός, δύσκολος, αχάριστος , επιλεκτικός με βάση τους νόμους του και αρνήθηκε να δεχτεί τον Θεό του από την πρώτη στιγμή (μην ξεχνάμε ότι αμέσως γύρεψε τη ζωή Του και θυσιάσε τα αθώα νήπια της Βηθλεέμ για να Τον θανατώσει). Η μάχη ανάμεσα στο Θεό και στον κόσμο έληξε με τον κόσμο να κερδίζει μία μάχη (τον σταυρικό θάνατο του Ιησού) και τον Θεό να χαρίζει στον κόσμο τη ζωή που του ανήκει, τη ζωή της αγάπης θριαμβεύοντας έτσι στον πόλεμο. Τα Χριστούγεννα και τα Θεοφάνεια αποτελούν την αρχή αυτής της επικής μάχης ανάμεσα στον κόσμο και τον Θεό που έγινε και άνθρωπος. .Κι εμείς παρακολουθώντας αυτά τα γεγονότα της ζωής του Ιησού αντιλαμβανόμαστε πόσο δύσκολη ήταν η προσπάθειά Του καθώς ταυτιζόμαστε με την προσφορά Του, με την προσπάθειά για ολική επαναφορά της ζωής στον κόσμο μας επειδή ο κόσμος δεν μπορεί να είναι κόσμος θρήνου και οδυρμών αλλά πηγή αιώνιας χαράς.

Καθώς σκεφτόμαστε λοιπόν την ζωή του Χριστού, και ταυτίζουμε τις εμπειρίες μας με τις δικές Του καλό είναι να θυμόμαστε ότι στον κόσμο που ζούμε και παρά τις περί του αντιθέτου ενδείξεις η σωτήρια και ζωηφόρος παρουσία του Θεού είναι αυτή που κυβερνά τον κόσμο. Έτσι ο θάνατος με την μορφή του βιολογικού τέλους παύει να έχει σημασία. Θάνατος γι αυτούς που ταυτίζονται με την ζωή εν Χριστώ είναι μόνο η αυτόβουλη εξάρτηση από τον κόσμο τούτο. Τα Χριστούγεννα και τα Θεοφάνεια όπως τα σκεφτόμαστε και τα ζούμε μέσα στη Εκκλησία δεν είναι λοιπόν παρά η αρχή της πορείας άρνησης της εξουσίας ο κόσμος ετούτος και ο θάνατος νομίζουν ότι κατέχουν επάνω μας.

π. Ν. Γαλανόπουλος